

KISPESTI HIRLAP

TÁRSADALMI ÉS VEGYESTARTALMU HETILAP.

Megjelenik szombaton.

Előfizetési árak:		FELELŐS SZERKESZTŐ:		FŐMUNKATÁRS:		Hirdetési díjak	
Egész évre	4 forint	HOLBESZ JÓZSEF.		BARTOS GYULA.		Egész oldal	25 frt — kr.
Fél évre	2 „					Fél oldal	14 „ — „
Negyed évre	1 „					Negyed oldal	8 „ — „
Egyes szám ára 10 krajczár.						Nyelczad oldal	5 „ — „
— Nyilttár sora 50 kr., Bélyeg-díj 30 krajczár. —						Tizenhatod oldal	2 „ 50 „
SZERKESZTŐSÉG:		KIADÓ:				Legkisebb hirdetés	1 „ 20 „
Kispest, Nagy Sándor-utca 45. szám.		A LAPTULAJDONOS-BIZOTTSÁG.				KIADÓHIVATAL:	
						Kispest, Nagy Sándor-utca 45. szám.	

Olvasóinkhoz!

A »Kispesti Hirlap« a folyó év negyedik negyedébe lépett.

Köztünk és tisztelt előfizetőink közt fennálló viszony feljogosít bennünket arra a kérelemre, hogy *előfizetéseiket mielőbb megújítani*, lapunkat továbbra is szíves *támogatásba részesíteni* és azt ismerőseik, barátaik körében *jóakarattal ajánlani* és minél *szélesebb körben terjeszteni* kegyeskedjenek.

Ezen kérelmet azon ígérettel intézzük olvasóinkhoz, hogy részünkről igyekezni fogunk minden lehetőt elkövetni arra, hogy a »Kispesti Hirlap« minden kívánalmaknak megfelelően, *hű tükre* legyen *társadalmi, kulturális* mozgalmainknak és a közönséget ne csak szó-rakoztassa, hanem alapos hirszolgálatlalt bőven tájékoztassa minden nevezetesebb eseményről, mely községünkben történik.

A sajtónak kötelessége ébren tartani az érdeklődést a közügyek iránt, buzdítani és lelkesíteni, beszámolni a *való tények* láncolatában azon eseményekről, melyek közérdek tárgyát képe-

zik és ezzel az olvasó közönség igényeit kielégíteni.

Lapunk *iránya* a régi marad: a társadalmi és kulturális érdekeknek lesz szolgálatában: éber őre és ellenőrzője lesz minden újításnak, szócsöve az igaz közvéleménynek.

Pártérdekeket nem fog szolgálni, egyesek személyi hiúságát nem fogja legyezgetni, hanem halad továbbra is azon úton, mely nyugodt lelkiismerettel az igazsághoz vezérel.

A helyi események megírásánál továbbra is a *tisztesség* lesz jelszavunk.

A családi életet szentélynek tekintjük s szenzáció kedvéért sértő könnyelműséggel nem ütünk mindent újra: mint eddig sem tettünk s ezután sem teszszük.

Kiváló gondunk lesz arra, hogy a megye és a környék minden érdemesebb mozgalmáról részletes és a valónak megfelelő tudósításokat hozzunk, mely körülményt elősegíti az, hogy számos levelezővel birunk, kik a községünket is érdeklő eseményekről nyomban referálnak.

Vezércikkeinket a jövőben is a helyi viszonyokból merítjük: igyekezni fogunk

hogy mindenkor mindenben az igaznak lehessünk szószólói és védői.

Jóakarattal leszünk a községi mozgalmak iránt s előmozdítjuk, pártfogolni fogjuk azon törekvéseket, melyek a község fejlődésére horderővel bírnak; viszont elnyomjuk, kiméletlenül ostorozzuk azokat, kik a társadalmi életet megrontani, terrorizálni merészlik.

Tárcza rovatunkat továbbra is olyan színvonalon igyekezünk tartani, hogy az nemcsak kellemesen szórakoztasson, hanem a hasznossal is párosulva a közművelődés tényezőjéül is szerepeljen.

Mindezek betartásával, részünkről mindenkor tanusított fáradhatatlan buzgalommal és jóakarattal szemben reméljük, hogy Kispest közönsége tömegesen és lelkesen fog előfizetni lapunkra: a »Kispesti Hirlap«-ra és ezzel fogja bebizonyítani, hogy *e lap fennállását kívánja* mint olyant, mely az igényeknek tökéletesen megfelel. *Egyben kérjük a hátralelékek beküldését.*

Hazafias üdvözlettel:

A »KISPESTI HIRLAP«
szerkesztősége és kiadóhivatala.

A »KISPESTI HIRLAP« TÁRCZÁJA.

Őszi alkony.

Irtta: BURGER FERENCZ.

Nem vagyok emberkerülő, szeretem is őket; szeretek mindenkit és mindent, ami természetes és igaz. Mégis néha-néha megkap valami, egy-egy erősebb vágy, amely visszatartatlanul vonz ki, el a sokaságból és zajtól, ki a városból a mezőre, az erdőbe . . .

Alkonyodik. Elvégeztem terhes munkámat s most már engedek a vágynak. Megyek, szinte rohanok, mintha kergetne valaki. S minél messzebb távozom a háztömbök közül, minél kevésbé hallok már a város vásári zaját, annál inkább megnyugszom.

Künn vagyok a szabad természetben. Lelkem kimondhatatlan nyomás alól szabadul fel s mohón szívom be a szűzi levegőt.

Aztán őszinte, benső megihletődéssel és szeretettel kezdem forgatni a természet könyvének nagyszerű lapjait. Igaz, e lapok már gyűrődöttek, néhol már szakadozottak, piszkosak; de azért én mégis szívesen forgatom azokat. Nem oly színesek azok a történetek, mint a tavaszi lapokon, de megkapóbbak. Hisz nemcsak a rét zöld fűvét, nemcsak az erdő dús koronáját érte a metsző hervasztó őszi szél. Az én

szivemben is ősz van . . . A mező füve majd újra zöldel, az erdő tán még pompásabb koronával ékeskedik a jövőben, vajjon lesz-e szivemnek tavasza . . .

Nézem, nézem amott az oldalon elhuzódó erdőt. A multkor még csupa reményt nyújtó zöld volt, most rozsdavörös foltok rutitják el. S ezek a foltok, a pusztuló szépség és erő kétségtelen jelei napról-napra ijesztően növekednek. Az erdő beteg . . .

Ott a megye szélén néhány egyszerű kököresin himbálódzik fázóan ide-oda. Szegény megkészt virág! Te sem ismerted a nap hevítő csókját s a csalogány édes zenéjét, neked is csak a letarolt mező jutott lakásul. Jöjj csak, leszakitlak, ide tűzlek gomblyukamba, hisz egy sors jutott osztályrészünkül . . .

Szeretlek oh isteni természet, szeretlek haldokolva is. Hisz az a haldoklás is oly megkapó igaz. Forгатom bűvös lapjaidat s nem tudok betelni velök. Fenséges templomodban nem találkozom az emberek ezer gyarlóságával; nem hallok hazugságaikat, nem látom félszégéseiket. Haj! mert a haladó kor, a századvégi műveltség nem csak okosabbá tettek az embert, hanem érzéketlenné is. Félrelök mindent, a mi eszményi és tédre borulva hajlong az aranyborju előtt . . .

Miért is kellett mindezt megismernem!

Miért is kell napról-napra látnom, miként fut az őrzöngő tömeg egyedüli istene: a pénz után! Miért is kell hallanom a modern uracsok üres, léha fecsegéseit?

Ugy elvágyik lelkem innen a képmutató, mosolygó de rideg emberek közül a természet ölébe, a falu csendjébe.

Oda, hol az egyszerű földmives meglegedetten szántogat barázdát barázdára, miközben a pacsirta dala kíséri útján. S ha megkondul az est harang méla, csengő hangja, leveszi kalapját. Hazafelé ballagva, aztán kél a dal a párok ajkain.

S az a dal — tudom — még az egeknek is tetszik, mert szívből jövő, mert természetes. Hisz az egyszerű ember a természet szabad dalosaival, a madarakkal zengi énekét! Megkapóbb, gyönyörűbb zenét nem alkotnak a föld összes zeneszerzői, a természet kis dalosainál. A szántóvető feje felett lebegő pacsirtát nem múlja felül az őszinte dalban senki . . . Emberi kéz által alkotott cifra, művész korzó sincs oly nagyszerű, mint a mező, rét erdő virágos utai. Egy hervadó virágszálon több a poezis, mint sok modern poeta szintelen alkotásain. »Oh természet, te dicső természet! Mely nyelv merne versenyezni veled? . . .«

. Hirtelen felriadok merengésemből. Metsző szél sivit át az erdőn. Vad kegyetlen-

Negyedszázados jubileum.

Ritka örömnép hajnalára ébredt községünk.

Ribényi Antal, érdemes plébánosunk, negyedszázados papi jubileumát érte meg az isteni Gondviselés áldásában: erőben, egészségben és ifju kedélyben.

Egy negyed század nagy idő az ember életében. Ennek a 25 éves munkás életnek derüje mosolyog alá a jelen ünnepi hangulatára, mely örömmel van tele.

Községünk fejlődési történetében Ribényi Antal neve előkelő helyet foglal el, kinek fáradhatlan, a közjót, a kulturális törekvéseket lelkesen támogató munkássága borostyánra érdemes.

Társadalmi életünk első ébredése is az ő nevéhez fűződik, községünk jelene pedig az ő áldásos tevékenységére vet fény sugarát.

Tizennégy év előtt hozta községünkben az isteni Gondviselés; abban az időben, midőn Kispest egy kihaltnak látszó homokpusztaság volt, melynek jövőjéhez a remény sem nyújtott tápot.

Ezt a homok pusztaságot látta akkor s ma egy életerős, a fejlődésben rohamosan haladó község intelligens közönsege ünnepeli áldozásának negyedszázados jubileumát.

Hogy lázas tevékenysége jelentékenyen hozzájárult a rohamos fejlődéshez, azt leginkább azok tudják, kik a Robinsoni időkben válvtve vele munkálkodtak a magasabb cél elérésében.

Ezek a magasabb célok tüzték ki a fejlődés útján a község rendezését és jövőjének alapmunkálatait.

Az ő lelkes, buzgó, fáradhatlansága tette lehetővé a róm. kath. templom építését is, melyet a hitközség jó részben neki köszönhet.

Genialis lelke egész erejével a közélet terén látjuk működni, hol buzdítja, lelkesíti a kunktátorokat, kik Fabiusként félő ovatossággal a közélet harczerét lefoglalni vonakodnak.

Hogy mit tett ő a község fejlődése

érdekében azt sok lenne itt elősorolni. Annyi tény, hogy Ribényi Antal neve és a község fejlődése összeforrott egymással és midőn az ő áldásos tevékenysége előtt egy negyedszázad hajlik meg, neve fölé dicsőség fonódik, akkor Kispest multjáról jelenére kell mutatnunk, mely élet-erőit neki is köszönheti.

Ribényi Antal magasztos lelki sajátja, egyénisége több téren domborodik ki élesen.

Mint rokonszenves társadalmi ember kiváló.

Mint papnak, a legszentebb egyházi célok hevítik lelkét, melyeket hazafias-ságával és loyaltásával oly szépen tud összeegyeztetni.

Mig a »Rudolf« fogadalmi templom eszméje, mely az ő forrongó lelkében fogamzott meg, országos nevet szerzett neki, addig a Missio kiállítás, mely az országban az első volt, a külföld előtt is egyházi buzgalomról tett tanuságot.

A »Rudolf« fogadalmi templom eszméje és a »Missio kiállítás« megteremtése Kispest fejlődésének is hatalmas lendületet adott.

Általános lett az érdeklődés ország-szerte Kispest iránt, mely eddig a lassu fejlődés homályába volt takarva.

A fővárosi sajtó örömmel vette tudomásul plébánosunk nagy horderejű eszméit és Kispest Ribényi Antal nevével jelentős fokra emelkedett.

Ezt az érdeklődést érdemes plébánosunk újabb alkotása az országos templomépítő bizottság megalakulása is fokozta, mely a »Kispesti Rudolf fogadalmi templom« építésének tervével a fővárosi világ figyelmét is felénk irányította.

Mint író: egyházi és világi téren is kitűnt.

Kísérleteket tett a politikai hirlap-irodalom terén, megalapítva a »Hazánk« című politikai napilapot, melynek szerkesztője is volt.

Megindítja a »Családi Regénytár« című folyóiratot, mely három évfolyamon át szolgálta az irodalmi piacot.

A »Családi Regénytár«-ban lép fel

az elbeszélő és a regényirodalom terén. Itt is kicsillámlott tehetsége.

Majd megalapítja »Külföld szónokai« című kötetes folyóiratát, melyet mai napig is szerkeszt.

Mint társadalmi ember: egyszerű, szerény nemeskeblű és rokonszenves.

Lelki tulajdonai közül kétségkívül páratlan szerénysége válik ki, mely mindig másnak juttatta a közös munkában a kimagasló érdemet, míg ő mint fő faktor elismerésre méltónak sem tartotta saját titáni munkásságát.

Szerinte a közügy terén kifejtett munkásság, hazafias kötelesség; a kötelesség teljesítése pedig nem érdem.

A kötelességtudás ily magasztos fogalma mellett juthatott egyedül oly nagy tér tevékenységének, melyet negyedszázados multja oly fényesen igazol.

Nemeskeblősége, jó szive erkölcsi életének legszebb igazgyöngye, mely érzelmeinek méltó koronája is.

Ezt az érdemes férfit ünnepli, ennek a férfinak nyújtja át az elismerés pálmáját Kispest közönsege.

Midőn tehát érzelmeihez méltólag a sajtó útján is megemlékezünk áldozatára szentelésének negyedszázados évfordulóján, nem mulaszthatjuk el kérni a Gondviselést, hogy községünk érdemduz közbecsülés és szeretetnek örvendő plébánosát áldja meg erővel, egészséggel, hogy bölcsességével továbbra is előharczosa legyen nagyatermetett községünk jövőjének.

A munka.

A munka gyümölcsöző; egyeseknek boldogságot hoz és az államok gazdagságát gyarapítja.

A munka teremtményei számos csere-eszközt szolgáltatnak és előmozdítják a nemzetek közti jótévő forgalmat.

Nem törekedhetünk tehát eléggé oda, hogy az embereket munkássá tegyük. De ezen teremtő tevékenység legyen értelmes. Minden a kellő időben és megfelelő rendben történjék.

Bármily előnyös legyen is a célszerű tevékenység: az embernek még nincs sok kedve hozzá, mert természetből kifolyólag már lustasághoz hajlik, szereti a nyugalmat és boldognak érzi magát a semmittevésben.

E természetből eredő hajlamot igyekezni kell kiirtani, mert az ellent mond az ember rendeltetésének, mely a tevékenységben rejlik és kora ifjuságától már munkálkodáshoz kezd szoktatni az embert. Mert a szorgalom csak szokás, melyet hosszas gyakorlat által magunkévá teszünk.

Szoktassuk tehát a gyermekeket már zsenge koruktól fogva célszerű munkálkodásra, képezzük ki értelmüket és tanítsuk a keresetre.

Az így elért anyagi előny, bármily kicsiny legyen is kezdetben: nagy buzdító eszköz a további munkásságra.

Az önmaga által szerzett haszon serkenti a tevékenységet és már a gyermek is örvend ha valamit kereshet.

De a tevékenység értelemmel párosuljon; legyen célja: az üdvös, a jó.

A ki ismeretekre tesz szert, az kiterjeszti kilátásait és hatalmat, eszközt nyer szerencséjéhez és könnyen legyőzi a nehézségeket és veszélyeket, melyek útjába gördülnek.

séggel verdesi egymáshoz az ágakat, le-leszakít egy-egy csomó levelet azokról, azután viszi, hordja szerteséjjel.

Kegyetlen szél a sors! Engem is így szakított el mindentől, a mit szerettem. Aztán örületes vadsággal sodort magával, hogy mielőbb megismerjem az élet keserűségeit. S megismertem az emberek gyarlóságait. Legelőször azt kellett megtanulnom, hogy itt a nagy, a fényes, a dicső, a csillogó városokban az emberi szív is hideg, hidegebb, mint a paloták márványa. A büszke paloták s még büszkébb lakói közt éreztem csak igazán, hogy szárnyatlan madár vagyok . . .

Tanultam és éjjelezéseim eredményeül nyakamba esett a gond. A ma és holnap gondja. Azt hittem elveszek, azt hittem elsodornak a hullámok s csak akkor éreztem újra, hogy képes vagyok küzdeni továbbra is, ha megpillanthattam a hegyoldal reményt nyújtó zöldjét, ha hallhattam azt a titokzatos zsongást-bongást, mely oly imaszerűen hangzik a természet fenséges templomában . . .

S ime küzdök még mindig.

Vándor lábam vérzi tüske, bogáncs, lelke-met bántja a hömpölygő élet sok hazug mosolya, önzése, álbarátság, álszeretem. S ha a kalmár társaság vásári zajából hozzám jut néha-néha egy tiszta, őszinte, csengő hang, menekülök ki

ide a domboldalra, a mezőre, az erdőbe, hogy el ne felejtsem, hogy el ne kapja az irigy tömeg. És a lehulló nappal, a költöző madárral szállszáll lelkem is a képzelet sebes szárnyain. Száll oda a lankás dombok közé, abba a kis faluba, hol talán gyakoribb az ilyen csengő hang . . .

Már látom a templom pirosra mázolt bádortornyát, már hallom a nyáját hazaterelő pásztorgyerek nótáját. Ott fehérlik a kicsi házikó is, a honnan oly korán mennem kellett. Hej de milyen kidült-bedült. Gaz verte fel udvarát s ha eléje kerülök, hatalmas komondor, ugatva rohan felém, mintha mondaná: mit is keressz te itt? A szomszédok sem ismernek rám, senki. . . Hej! már itt sincs számomra egy kedves hang! Bolyongok tovább. Csalódtam a faluban is . . .

Megyek-megyek a templom bádogteteje irányában fel oda a domboldalra. Oda, hol oly ijesztő nyugodtság van; oda hol nincsenek beszédes élők, csak csendesen szótlanul nyugvók. Ott a néma tájon megpihenek egy kereszt tövében. Az még az enyim, az én birtokom marad. S ott a rögök közül mintha hallanám azokat az édes, azokat a szerető szavakat, melyeket hallani óhajtok.

Anyám sirja az.

Korai szorgalom bátorságot és erőt ad s nemcsak szeretetet, de tekintélyt is szerez.

Ugy a fiuknál mint a leányoknál természetszerű módon mozdítsuk elő a szellem és a test tevékenységet.

A könnyüvel kell kezdeni, folytatni a nehezebbel és végül minden, bármely nehéz feladat is szerencsésen meg lesz oldva.

A mit az ember gyakran ismételi, az könnyüvé válik idővel.

A megszokás által olyanokat viszünk keresztül, a miket csaknem hihetetlennek vélünk.

Minden kezdet nehéz, minden erő eleinte gyenge, de a gyakorlat megerősíti és a kitartás kedvre ösztönöz, mely mindig újabb tevékenységre buzdít.

Az a szülő nem is szereti igazán gyermekét, a ki nem szoktatja korán tevékenységre, eljátsza szerencsését, boldogságát, ha szellemét és testét idejekorán ki nem képezheti, mindkettőnek erejét nem edzi és ez által önbizalmat és bátorságot nem önt belé.

Az ember munkára született, tevékenységre van a földön.

Legyen erős és okos, hogy a nagy küzdelmet az emberekkel és a sorssal felvehesse és végre szerencsésen győzzön.

B.

A tűzoltó torony felavatása.

Községi életünk tevékenységét ismét egy újabb alkotás gazdagította.

A közérdeklődés lelkéből tört fel az eszme, mely a milyen gyorsan támadt, oly gyorsan nyert megvalósítást is.

Községünk tevékeny birójáé, Ács László és a közügyekért lángoló és mindenkor önzetlenül áldozni tudó. Vadász Mártoné az érdem, hogy ma szervezett tűzoltóságunk van, melynek a tűztorony a méltó symboluma.

Ezt a tűzjelző tornyot, mely közadakozásból épült, avatták fel ünnepélyesen f. hó 10-én.

Az ünnepély, mely iránt oly általános volt az érdeklődés a következő mozzanatokkal folyt le.

Az ünnepély bevezető aktusa a Ladányi László, főszolgabíró és kíséretének fogadása volt, kiket Ács László főparancsnok és Bán Kálmán osztályparancsnok fogadtak a lórincai állomáson.

A főszolgabíróval jöttek Teszári László szolgabíró és Dabasy járási orvos is.

A bevonuló főszolgabíró az ünnepély színhelyén a kapu előtt a rendőrség sorfala üdvözölte legelsőbben, majd a tűzoltó-testület dalias frontja, mely katonás subordinációval az őrsparancsnoktól a főparancsnokig tett jelentések után tudatta a főszolgabíróval a legénység létszámát, mely 26 tagot számlált.

A főszolgabíró kellemesen meglepetve szemlélte a katonás muzdulatokat, a legénység disztorát és teljes megelégedésének adott kifejezést a tapasztaltak felett.

Négy óraker pontban vette kezdetét a tulajdonképeni ünnepély.

A tűztoronyt Majthényi Ferencz építész és Holczmann Ármin vállalkozó adták át rövid jelmondat kíséretében Vadász Márton egyesületi elnöknek, ki szép beszédben méltatva az építkezés célját, felsorolta mindazok neveit, kik adományokkal a tűztorony felépítését lehetővé tették; majd áttérve a mai ünnep jelentőségére lelkes buzdítással adta át Ács László főparancsnoknak, kinek gondjaira bízta a háromemeletes gigászi alkotmányt.

Ács László főparancsnok rövid, de átér-

zett szavakkal fogadta el a megbízást és néhány szóval kifejtve a tűzoltóság célját, felszólította a legénységet ünnepélyes fogadalmának letételére, melyet az, bár hibásan, az elnök kezébe tett le kézzorítással.

A fogadalom letétele után a legénység pihenőt kapott és a közönség is a látottak fölött élénk beszélgetésre hangolódott.

A csoportos társalgás alatt hirtelen dördülés rezgett át a légen, mely alaposan megijesztette a közönséget.

A torony tetején levő kis kaliberű ágyu, mely tüzet jelzett, általános zsvajt teremtett.

A legénység tűzhöz szerelte fel magát és pillanat műve volt, már markirozta a tűz lokalizálását.

A tűztorony is gyakorlat helyéül szolgált, hol a legénység a mászás és az életmentés produktumával aratott zajos elismerést.

Az ünnepélyt a legénység megvendéglése követte, mely záróját képezte a vezetők humanizmusának.

Itt e helyen adunk kifejezést örömrünknek a tűzoltó-testület katonás kiképzése fölött, melynek folytán tűzbiztonságunk nagyhorderejű jövőjében föltétlenül bizalmunkat helyezük.

HIREK.

Vonat kisiklás.

Bárminő jóakarattal legyünk is a helyi érdekű vasut iránt, mégis megbotránkozottá modorban kell kifejezést adnunk azon hanyagságáért, melylyel az utóbbi időben a közlekedést lebonyolítja. E hanyagsága pedig abban áll, hogy mozdonyai minden kritikán aluliak és utóbb is végzetes szerencsétlenségnek lehetnek okozói. — A héten nem kisebb baleset történt, mint a vonat kisiklása, mely a közlekedést 4 órán keresztül szüneteltette. Szerencsétlenség ez esetben sem történt, de félt, hogy addig jár a korszó a kutra, míg végre csakugyan eltörik. E sorokban kérjük az igazgatóságot, hogy vessen már ennek a kanibali állapotoknak véget és rendezze be közlekedési eszközeit oly módon, hogy az utazóközönség aggodalom nélkül használhassa. Bár tudjuk, hogy pusztába hangzik szavunk, de azért jóakaró figyelmeztetésünket mindenkor megtegyük. Ha a vasut nem hallgat meg, az csak az ő baja lehet egyedül.

Ipartestületi jegyző választáson.

E héten tartott ipartestületi gyűlésen választották meg Fekete István, helyettes anyakönyvvezetőt az ipartestület jegyzőjé állására. Midőn az új jegyzőnek gratulálunk, gratulálunk egyúttal az ipartestületnek is a kitűnő választáshoz.

Tánczmester ajánkozik.

Okleveles tánczmester Kabay Tanyi József ajánlja magát a tizzelt közönség szives figyelmébe. Értekezhetni e tekintetben Stefán vendéglős úrnál.

Hála köszönet.

Helybeli lakos Kostyák János ur a kispesti rom. kath. templom építésére öt forintot adományozott, ezen utánzásra méltó nemes tettéért fogadja hálaköszönetét az építő bizottságnak.

Szerelemből a halálba.

Szomorú, tragikus véget ért községünk finesse d'or-jának egyik rokonszenves tagja Labáth Emil fővárosi hivatalnok, ki mult hét szombatján reménytelen szerelmi bánatból golyót röpített szívébe. Mint a fáma beszéli, a szeren-

csétlen ifju szerelmes lett egy kis lányba, ki szerelmét nem viszonzta. Ez a mindennapi szerelmi tragédiáknak rendes oka, mely mindaddig fogja áldozatát szedni, míg szerelem van a világon. Jól mondja a szép dal: »minek is van szerelem a világon! De csakugyan minek is van, mikor ilyen végzettel párosul. Az életét önkezével kioltott fiatal áldozat temetése nagy részvét mellett ment végbe.

Külön vonat.

A vasuti igazgatóság tekintettel az órák menetrendre és az utazóközönség nagyszámára két külön vonatot töltött be a menetrendbe. Egy reggeli vonatot, mely a munkásokat szállítja be és egy esti vonatot, mely haza hozza őket. A vonatok a rendes időben indított vonatok után 10 percczel indulnak. Elismeréssel adózunk ezért az intézőségnek, mert a méltányosság útjára látjuk lépni. Csak azután következőes maradjon.

Tanítóink a miniszternél.

A csütörtöki kultus miniszteri audientian tanítóink is részt vettek, mely alkalmából a lakbér felemelés ügyét hozták újra sürgetés alá. A testületet Ribényi Antal és Dorfner Antal vezették. Bizony, mint halljuk nem a legkeveset reménytel jöttek vissza tanítóink, mert a miniszter válasza nem felelt meg a várakozásnak.

Teréz napja.

Lapunk szerkesztője nőrokona Terézia nevenapja alkalmával fényes estélyt adott, mely a legvidámabb hangulatban folyt le. A jó kedv belenyult az éjfélibe. Tósz is volt bőven, mely mind a ház vendégszerető úrnőjét éltette. Éljen is soká!

Hordozható Telefon Hirmondó.

Többen hozták már fel már a beszélő ujság ellen azt a panaszt, hogy annak állomásai helyhez vannak kötve és nem vihetők tetszés szerint egyik szobából a másikba. Ezek a panaszok is elvesztik immár jogosultságukat. A Telefon Hirmondó igazgatósága ugyanis — ezzel is a közönség kedvében óhajtván járni — ezután olyan állomásokat is szerel fel, amelyek a lakásnak bármely szobájában, bármely falra alkalmazhatók. A közönség önmaga kikapcsolhatja az állomást és a kagylókat abban a szobában kapcsolja be, ahol hallgatni akarja. Természetes azonban, hogy némi áldozatot is kell hoznia annak, aki ezt a kényelmet óhajtja. Ez az áldozat azonban igazán csekély, amennyiben egy állomás rendes előfizetési díján kívül egyszersmindenkorra annyiszor 5—5 forint fizetendő, a hány elhelyezésre alkalmas helyet rendeztet be valaki lakásában.

Művész-estély.

Valóban annak lehet nevezni azt a gazdag programu előadást, mely a tűzoltó egylet pénztára javára lett a Vigadóban rendezve a tűzoltóünnepélyvel kapcsolatban. Ez alkalommal a színház zsufolásig megtelt válogatott közönséggel, mely bőven juttatott tetszésnyilvánításából a diletansoknak ép úgy mint a felkent művészeknek: Zilahi Gyulának, ki szellemes, kitűnően eljátszott monologjaival általános derűtséget keltett. A közreműködők mindenike megmegújuló tetszésben részesült. A nap hőse mindazonáltal Zilahi Zsöl volt, ki könyvekig kacagatott utánozhatatlan produktumával. A művész-estélyt kellemes társas vacsora követte, mely a kaszinóban folyt le. Tósz is került a javából. A vig mulatság Dorfner Antal vendégszerető házában folytatódott, hol Dávid bizsergő nótáira tánczra perdült a művész társaság.

Szerenád.

Egyik kedvelt polgártársunk Varju Kálmánt névnapja előestélyén a Dalárda szerenád-dal tisztelte meg. Az ünnepelt 20 forintot adott a Dalárdának és ennek minden egyes tagját megvendégelte. Éljen sokáig 's boldogan.

A lutri végnapjai.

Sirjatok vég anyókkák, ti tipikus alakjai a lutrinak, mert szerencsének napja már leáldozott. Néhány nap óta a szerencse kereke, melyet annyi titkos sohaj vett körül, megszűnt a reménynek örök mozdonya lenni. Sirjatok és keseregjete, mert vele tűnt le az álmok számjelentősége, vele szállt sirba az álmofejtés bennetek megérezett csodája. Még egy huzás és ti megszűntök fillériteket a Molochnak feláldozni, mely kevés kivétellel oly hálátlan volt irányotokban. Sirjatok, keseregjete és álmodjatek utoljára »jó« számokat, mert többé nem lesz alkalmatok karikás számokban gyönyörködni. És a míg ti sirtok, keseregjete, addig minket az öröm érzete jár át, mert a lutrival látjuk sirba szállni a ti nyomoruságos szenvedélyetek káros tényezőit. Hát csak sirjatok . . . keseregjete . . . !

Adomatár.**Mátyás király és a bányafőnök.**

Az igazságos királyról, kiről ma is azt mondja a közmondás: »Mehalt Mátyás király oda az igazság!« Számos adoma maradt fenn az utókornak.

Nemzedékről nemzedékre, mint örökség szállnak át ez adomák, így szentelve meg a nagy király boldog emlékezetét.

Mátyás király uralkodása idejében Offenbányán, az erdélyi aranybányák mellett, élt egy bányafőnök s kamarás, a ki dús gazdagsága tudatában oly gögös volt, hogy a földre sem akart lépni. Esztelen kevélységében aranytányérokat készíttetett s ha valahova ment, legényei által azokat rakatta lábai alá.

A bányafőnök ez üres felülvalkodottsága füléhez jutott a királynak is. Mátyás erre, hogy személyesen is meggyőződhessék a valóról, Offenbányára ment és beszállt egy szegény emberhez, a kinek a lakása előtt az »aranyembernek« elkelte mennie, ha templomba megy.

Ugyis történt, a mint Mátyás Király kísérelte. A gögös bányafőnök a király szemláltára arany tányérokra ment a templomba. Mátyás dicső királyunk ezt látva, megreggelizett és elbucszott házigazdájától és a ház falára a következő verset írta:

»Itt járt Mátyás király, megett három tojást,
S látta arany csészén járni a kamarást.«

A bányafőnök, mikor meghallotta, hogy Mátyás király a szegény embernél volt és megbotránkozott otromba gögőjén, egyszerre hirtelen eltűnt a városból s többé vissza sem tért oda.

NYILTTÉR.

— E rovat alatt közöltétek nem vállal felelősséget a szerk. —

*Alólírott szomorodott szívű atya mind-
azoknak, kik elhunyt fiam halála alkalmá-
ból részvételt nyilvánították ugy azoknak
is, kik a temetésen megjelenve fájdalom-
mat enyhíteni méltóztattak, hálás érzelműl
áthátoltan ez uton nyilvánítok köszönetet.*

Kispesten, 1897 október 15.

Labáth Elek.

Kiadó lakások:

Kispesten (Pusztaszőlőrczi oldal) a **Wesselényi-utca végén** a fővárosi erdő mellett, alig néhány száz lépésnyire Kőbányától a most épült **Biehn János-féle** új házban

**1897. november 1-re
12 lakás**

melynek mindegyike **1 szoba,
1 konyha, 1 kamra és 1
faszínből áll heti 1 frt 80
illetve 1 frt 50 kr. bérért**

kiadó.

Bővebb felvilágosítást nyújt

A Biehn János-féle gyárigazgatósága.

Kispesten Üllői-ut.

Önálló lakás.

Kerttel, 4 szobával ellátott

kényelmes lakás

november hó 1-től kiadó.

Értekezni a szerkesztőségben.

Szülésznő ajánlata.

Községünkben letelepedett alóljegyzett szülésznő a mélyen tisztelt közönség szives figyelmébe s pártolásába ajánlja magát.

Nőket szülés idejére lakásába is —
Kossuth Lajos-utca 6. sz. ajtó 2. —
elfogad.

Tisztelettel

özvegy **Hajnal Rozália.**

A TELEFON HIRMONDÓ

a leggyorsabb hírszolgáltató

reggeli $\frac{1}{2}$ 10 órától $\frac{1}{2}$ 12 óráig a legújabb híreket közli.

Minden szenzációs hírt **riadójel** előz meg.

Jelzi a csillagászatilag megállapított időt, tizedmásodpercnyi pontossággal

Összes állomásain az

operaházi, népszínházi előadásokat és

házi hangversenyek után

katonai és cigányzenekar is hallható

Előfizetés naponta csak 5 kr.

Előjegyezhetni lapunk szerkesztőségében.

Mindenszentek napja.

Felhívom a nagyérdemű közönség b. figyelmét a mindszenti alkalmi bevásárlásokra. — Évek hosszú sora óta részeseiük ama szerencsésben, hogy a n. é. közönség igényeit úgy bármikor, mint ez alkalommal kielégíthetem. — Most is nagy választékban találhatók kertemben saját ültetésű legkülönlegesebb fajú magas és alacsony törzsű rózsák 1-től 4 évesekig; nemkülönben szép krizantémumok, őszi rózsák cserepekben, kiültetésre alkalmasak, minden eddig létező színben. Pelargoniák és egyéb, sűrűn alkalmas cserep virágok. Üzletemben pedig dus választékban szolgálhatok úgy szép nagy babér, mint laurus

magnolia aguba levelekből készített: cikász, phönix, mirtusz, pálma és tiroli páfrányokkal díszített koszorúkkal; ugyancsak szárított virágból készített koszorúk is rendkívüli nagy választékban találhatók. Szalagokat pedig mindenféle színben és betűkkel megrendelésre pontosan és gyorsan készítek.

Engedje reménylenem a n. é. közönség, hogy mint eddig, ez idényben is mentől számosabb megrendeléssel szerencsésletet. A megrendeléseket úgy kispesti lakáson: **Üllői-út 158.** mint budapesti üzletemben **Üllői-út 2-ik szám** alatt kérem.

Kispesten 1897. október hóban.

Kiváló tisztelettel

WECKINGER JÓZSEF

műkertész, élővirágkereskedő.